

[Boeck-Hansen.]

freds med den højtærede Socialministers Fremsættelsestale. Han begyndte nemlig forfra og forklarede os, hvad der egentlig var Meningen med denne Lov. Det var vi jo glade for at faa at vide, men jeg maa sige, at jeg for min Del forstod det udmærket, da den højtærede Socialminister havde forklaret os det, saa den sidste Forklaring var ret overflødig. Men der er et enkelt Punkt, jeg gerne vilde vide lidt om. I § 1, 1ste Linie, staar der „Arbejdere“. Hvad forstaas der ved Ordet „Arbejdere“ her? Nu ved jeg nok, at vi er alle sammen Arbejdere, naar vi da gør et Arbejde, ligesom vi alle sammen er Borgere, men normalt forstaar man jo ved Ordet „Arbejdere“ Folk, der udfører et manuelt Arbejde, altsaa Haandens Arbejdere. Nu er det imidlertid, som om „Arbejdere“ i denne Forbindelse ogsaa skal omfatte andre. Jeg hører, at man tænker paa, at dette Forslag ogsaa skal omfatte Butiksdamer, Ekspeditricer, maanedsansatte Funktionærer o. lign. Er det Meningen? Vi maa have en lidt nærmere Definition af dette Ord i denne Forbindelse.

Det forekommer mig ogsaa ganske urimeligt, at man nu vil ændre ved September-Forliget af, saa vidt jeg husker, 1899, hvorefter Arbejdsgiveren dog er den, der skal lede og fordele Arbejdet. Nu vil man altsaa have, at Organisationerne skal give deres Tilladelse til Overarbejde eller det, man nu benævner Overarbejde, i de enkelte Tilfælde, som § 4 omhandler. Det forekommer mig i hvert Fald ganske overordentlig mærkværdigt, at der skal betales Overarbejdssatser — det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen sagde jo, at Overarbejdssatser skulde naturligvis betales for det, man nu kalder for Overarbejde. Ja, er det nu egentlig saa naturligt? Disse Satser er jo fastsat under helt andre Forudsætninger, nemlig at det virkelig var Overarbejde, der var Tale om, men nu siger man jo i Virkeligheden: Nej, Overarbejde er det ikke, det er forskudt Arbejde, Arbejde, der er lagt paa en anden Tid.

Hvad angaar § 8, vil jeg gerne sige, at jeg synes, det er ganske mærkeligt, at man skal hen og spørge Tillidsmanden, om man maa give Overarbejde. Man skal dog betale derfor. Det vil jo blive forfærdelig vanskeligt. Tænk nu, hvis Tillidsmanden siger nej, og Overarbejdet er nødvendigt, hvad i al Verden skal man saa gøre? Det er vist for mange Kokke, der skal til for at lave denne Mad. § 8 gør efter min Mening denne Lov ganske overordentlig klassepræget. Jeg er

bange for, at denne Paragraf vil komme til at hedde „Tugthusparagraffen“. Den omhandler jo nemlig nogle Smaastraffe, som man faar, hvis man overtræder Loven, og vi har jo Præcedens for, at naar der laves en saadan Paragraf, stempler man den med Tugthusnavnet.

Efter det første Stykke i denne Paragraf skal en Overtrædelse fra Arbejdsgiverens Side kunne paatales, ikke alene af det saakaldte Velfærdsudvalg, men ogsaa af baade Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationen, men ifølge Stk. 2 skal Arbejdsgiverorganisationerne ikke have noget som helst med det at gøre, hvis det er en Arbejder, der overtræder Loven. Hvorfor gør man egentlig den Forskel, hvorfor har man dog lavet det? Maa en Arbejdsgiver ikke have Lov til at sige: Hov, der er en, der har Overarbejde, det er ulovligt, og det ønsker jeg ikke? Hvorfor skal der gøres Forskel dér?

Ifølge § 9, 2det Stykke, skal Loven gælde, saa længe Arbejdsløshedsprocenten ligger højere end i 1930. I 1936 laa Beskæftigelsen, inden for Arbejdsgiverrammer i hvert Fald, 25 pCt. højere end i 1930, og Arbejdsløshedsprocenten var over dobbelt saa stor. Mon der saa virkelig er nogen, der tror, at vi inden for en overskuelig Fremtid kommer ned paa en Arbejdsløshedsprocent som den, vi havde i 1930? Jeg tror det ikke. Jeg tror overhovedet ikke, man behøver at skrive den Paragraf, for jeg tror, den Lov vil faa en permanent Karakter, saa denne Begrænsning næppe vil være meget værd, for saa vidt den nuværende Regering bliver siddende.

I Efteraaret holdt den ubundne Folkfrihed sin Indmarch her paa Christiansborg, og nu skal jo ethvert Lovforslag blive til Lov, bare Regeringspartierne er enige om det; og saa maa vi andre bøje os. Det er der intet at gøre ved. Folkfriheden indmarcherede, som sagt, paa Christiansborg, og man begyndte med at ophæve Loven om Værn for Erhvervs- og Arbejdsmiljøet, og nu fortsætter man med at forbyde Folk at arbejde saa meget, de lyster, og saa er der alligevel nogen Mennesker i dette Land, der tror, at vi har en frisindet Regering. Jeg maa sige: det er godt gjort!

Valdemar Sørensen: Det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen trak paa en vis Maade en Linie fra det berømmelige Lovforslag om Svangerskabsforhold, vi behandlede for nogen Tid siden, til det foreliggende Lovforslag. Rent umiddelbart synes der ikke at være megen Anledning til at gøre det, men jeg indrømmer naturligvis, at dy-